

20.7.2024 9. helluntain jälkeisen viikon lauantai

Päivän epistola

”Joka kiinnittää huomiota päiviin, tekee niin Herran kunniaksi, ja joka syö, syö Herran kunniaksi, sillä hän kiittää Jumalaa. Joka taas ei syö, on Herran kunniaksi syömättä ja hänkin kiittää Jumalaa. Kukaan meistä ei elä itseään varten eikä kukaan kuole itseään varten. Jos elämme, elämme Herran omina, ja jos kuolemme, kuolemme Herran omina. Elämmepä siis tai kuolemme, me kuulumme Herralle. Juuri sitä vartenhan Kristus kuoli ja heräsi elämään, että hän olisi niin kuolleiden kuin elävienkin Herra.” (Room. 14: 6 – 9)

Hieman ennen tämän päivän tekstiä Paavali aloittaa kirjoittamaan siitä, ettei toista saa tuomita sen mukaan, miten hän syö ja huomioi eri päivät. Uskossaan heikot olivat niitä, jotka varoivat syömästä väärää ruokaa ja noudattivat ankarasti juutalaisten ruokasäännöksiä. Heitä voitaisiin kutsua myös vanhoillisiksi. Uskossaan vahvat taas söivät kaikkea, tietäen, ettei ruoka saastuta ketään. Heitä voitaisiin pitää edistyksellisinä. Paavali kehottaa molempia osapuolia olemaan tuomitsematta toisella tapaa toimivia.

”Herran kunniaksi” merkitsee tässä yhteydessä sitä, että jos syö tai ei syö jotain ruokaa (lihaa), niin sen on tapahduttava Herran kunniaksi. Vastaava asia koskee niitä, jotka pitävät yhtä päivää parempana kuin muita päiviä. Jos he näin tekevät, heidän on tehtävä se Herran kunniaksi. Mistä päivästä on kysymys? Todennäköisesti sapatista, viikon viimeisestä päivästä, jolloin Jumala lepäsi luotuaan maailman. Tähän päivään juutalaisilla liittyi erityisiä määräyksiä, mitä sai tehdä tai ei saanut tehdä. Voi olla, että tämä ”yksi päivä” olisi myös jokin muu juutalainen juhlapäivä. Toimimmepä me miten vain näiden asioiden suhteen, niin toimintamme on tapahduttava Herran kunniaksi.

”Kukaan meistä ei elä itseään varten”. Kristus on kuolemallaan ja ylösnousemisellaan vapauttanut meidät lain orjuudesta, synnistä, hengellisestä kuolemasta, Jumalan elämän yhteyteen. Tämä merkitsee kaikissa tekemisissämme asioissa Jumalan palvelemista ja se on seurakunnan elämän perusta. ”Elämme Herran omina” ja ”kuolemme Herran omina” kertoo meidän suhteemme ylösnouseeseen Herraan.

”Juuri sitä vartenhan Kristus kuoli ja heräsi elämään, että hän olisi niin kuolleiden kuin elävienkin Herra.” Kristus on kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan tullut Herraksi, saanut haltuunsa kaiken elämän. Kristityt, jotka ovat uskon ja kasteen kautta osallisia lunastuksesta, voivat lopulta tulla

osalliseksi ylösnouseen Herran kunniaasta.

Päivän evankeliumi

”Jeesus kutsui opetuslapset luokseen ja sanoi: ”Minun käy sääliksi näitä ihmisiä. He ovat olleet luonani jo kolme päivää, eikä heillä ole mitään syötävää. En tahdo lähettää heitä pois nälkäisinä, etteivät he uupuisi matkalla.” Opetuslapset sanoivat hänelle: ”Mistä me täällä asumattomalla seudulla saamme niin paljon leipää, että pystymme ruokkimaan tällaisen väkijoukon?” ”Montako leipää teillä on?” Jeesus kysyi. ”Seitsemän”, he vastasivat, ”ja jokunen pikku kala.” Jeesus käski väen asettua istumaan. Sitten hän otti ne seitsemän leipää ja kalat, lausui kiitoksen ja mursi leivät ja antoi palat opetuslapsille, jotka jakoivat ne ihmisille. Kaikki söivät kyllikseen, ja tähteeksi jääneitä paloja kerättiin seitsemän täyttä korillista. Syömässä oli neljäntuhatta miestä ja lisäksi naisia ja lapsia. Sitten Jeesus lähetti väkijoukon pois, astui veneeseen ja tuli Magadanin seudulle.” (Matt. 15: 32 – 39)

Tapahtumapaikka on jossain lähellä Galileanjärveä vuorella. Jeesuksen luo oli tullut paljon kansaa mukanaan sairaita. Jeesus paransi heidät. Ihmiset ylistivät Jumalaa. Tätä seuraa meidän tämän päivän tekstimme, joka kertoo neljäntuhannen miehen (ja naisten sekä lasten) ravitseminen autiomaassa.

Sama kertomus löytyy myös Markukselta (Mark. 8: 1 – 10). Tutkijat pitävät näitä kertomuksia toisintoina viiden tuhannen miehen ravitsemisesta (kts. Matt. 14: 13 – 21), mutta yksityiskohtien takia tätä pidetään pakanoihin kohdistuneena ravitsemusihmeenä.

”Minun käy sääliksi näitä ihmisiä” kertoo syyn Jeesuksen toimintaan. Hän kutsui opetuslapset luokseen, että kansa voitaisiin ruokkia. He ovat asumattomalla seudulla eikä leipää ole riittävästi. Tämä muistuttaa kertomusta, miten israelilaiset ruokittiin erämaassa mannalla (2. Moos. 16: 4 – 12).

Ihmiset olivat olleet paikalla jo kolme päivää. Nähtävästi heillä mahdollisesti olleet ruokavarat olivat loppuneet. Paikka oli syrjäinen, se käy ilmi siitä, että Jeesus pelkäisi ihmisten uupuvan, jos heidät lähetetään nälkäisinä pois.

Opetuslapset ihmettelivät, että mistä he saisivat riittävästi leipää ruokkimaan tämän ihmisjoukon. Tämä osoittaa opetuslasten epäuskon. Vain vähän aikaisemmin Jeesus oli viidellä leivällä ruokkinut viisituhatta miestä.

”Lausui kiitoksen” osoittaa ehtoollisen sakramenttia. ”Tähteeksi jääneitä paloja kerättiin seitsemän korillista.” Luku seitsemän muistuttaa Kanaanin maan seitsemää pakanakansaa (Ap.t. 13: 19) ja kreikankielisten vähäosaisten auttamiseen asetettuja avustajia (diakoneja) (Ap.t. 6: 5, 21: 8). Luku seitsemän tarkoittaa siis niitä pakanoita, jotka olivat yhdistyneet Israelin täydellisyyteen, Kirkkoon.

Jeesus meni veneellä Magadanin seudulle. Tällaisen paikkakunnan sijainnista ei ole tietoa. Joissakin käsikirjoituksissa nimi on muodossa Magdala. Markuksen evankeliumissa paikan nimeksi mainitaan Dalmanuta. Tämänkin paikan sijainti on tuntematon.